

прегледа подобрѣ. Идоменей и Телемахъ го слѣдовахъ отъ близо. Едва са бѣ той покачилъ и съгледа отъ една страна Филоктита а отъ друга Нестора съ сына му Пизистрата. Несторъ са лесно познаваше поради честната си старостъ. „Че какъ! извика Менторъ, вѣй сте помыслили, о Идоменее, че Филоктетъ и Несторъ са задоволяватъ просто само да не ви помогатъ, но ето ги че еж дигижли оржжие противъ васъ; и ако не съмъ измаменъ, тѣзи другутѣ войски, които пристѫпватъ добре наредени и полека, еж Лакедемонските войски управявани отъ Фаланта. Сичко прочее са е дигижло противъ васъ: нема ни единъ съсѣдъ на тѣзи бръгове когото да не сте направили вашъ врагъ неволно.“

Туй като рече Менторъ слѣзва бѣрже отъ кулата, отива къмъ едни отъ градските врата до които пристѫпахъ непрѣятелитѣ и заповѣда да му отворијтъ. Идоменей, очуденъ отъ повелителния му тонъ съ който вършаше сичко, не смѣе да го попыта даже каква му е цѣльта. Менторъ махнѫ съ рѣка за да го не послѣдова никой и върви къмъ враговете които съ удивленіе гледахъ да излѣзва предъ тѣхъ единъ самичакъ человѣкъ. Той имъ показва отъ далечъ едно маслично клонче като знакъ на миръ; и когато приближи колкото да можътъ да го чуїтъ, поиска имъ да са съберѫтъ сичките имъ началници. Тѣ са тосъчъ събрахъ и той имъ говори тѣй:

„Доблестни мѣжи, които сте събрали отъ толкози силни народы на честитата Есперія, знаѣж че вѣй сте събрали тука за общія интересъ на свободата. Похвалявамъ вашата ревностъ; но допустнете да ви покажѫ едно лесно средство за опазваньето на свободата и на славата на сичките ваши народы, безъ да са пролива человѣческата кръвъ. О Несторе, мѣдрий Несторе, когото гледамъ въ туй събраніе, вѣй познавате колко е войната гибелна доро и на тѣзи които праведно я предприматъ, и подъ покровителството на боговете. Войната е найголѣмото зло съ което боговете наказватъ человѣците; вѣй никога не ще забравите какво претеглихъ Гърцытѣ десетъ години предъ злополучната Троя. Какви раздоры между военачалицитѣ! какви своеизправия на щастіето! какво кланѣ на Гърцытѣ отъ рѣката